

ת"פ 15339/11/19 - מדינת ישראל נגד סרגיי חייבטוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 15339-11-19 מדינת ישראל נ' חייבטוב
בפני כבוד השופט רון סוקול, סגן נשיא
מדינת ישראל המאשימה
ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

נגד
הנאשם
סרגיי חייבטוב,
ע"י ב"כ עו"ד ס' ח'ורי

גזר דין

1. על רקע מחלוקות בין זוגתו של הנאשם, סרגיי חייבטוב, לבעל מכון עיסוי בו עבדה, ביקש הנאשם לגרום נזק לבית העסק. בלילה שבין 29/9/2019 ל- 30/9/2019 הגיע הנאשם ביחד עם חברו דניאל בניאגויב לבית העסק המצוי ברח' יפה נוף בחיפה. לאחר שניסיונם לפרוץ את דלת הכניסה נכשל, הציתו השניים מגבת אותה הניחו על אדן חלון וגרמו לשריפה במקום.

2. בעקבות מעשים אלו הועמד הנאשם לדין, וביום 16/2/2020 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) רישא, ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כעת הגיעה העת לגזור את דינו של הנאשם.

המעשים מושא כתב האישום

3. הנאשם, הוא בן זוגה של הגב' ויטה בוניאצקיא, אשר עבדה בשנת 2019 במכון עיסוי המצוי ברח' יפה נוף 107 בחיפה. הנאשם עצמו ביצע בעבר עבודות תחזוקה במכון. ביום 29/9/2019 התגלעו מחלוקות בין ויטה לבין בעל מכון העיסוי בנוגע לשכרה של ויטה. בסמוך לשעה 23:00 עזבה ויטה את המכון בכעס ונסעה לביתה עם הנאשם. במהלך הנסיעה סיפרה ויטה לנאשם על הסכסוך שהתגלע בינה לבין בעל המכון.

כששמע הנאשם את דבריה של ויטה גמלה בלבו החלטה לגרום נזק למכון ולהציתו.

4. בשעה 23:30 לערך, יצר הנאשם קשר עם חברו דניאל בניאגויב וביקש להיפגש עמו בדחיפות. השניים נפגשו והנאשם עדכן את חברו בפרטי הסכסוך ובתכניותיו. לאחר מכן נסעו השניים למכון, החנו את רכבם, וניגשו לדלת המכון עם כלי עבודה. השניים ניסו לפרוץ את הדלת עם כלי העבודה שהביאו עמם ולהיכנס אך ניסיונם נכשל.

5. משנכשל הניסיון לפרוץ את הדלת, לקח דניאל מגבת שמצא ברחוב הכניסה. הנאשם מסר לדניאל מצית וזה הצית את המגבת ותלה אותה בסמוך לאדן החלון של המכון.

לאחר מכן נשארו השניים במקום וצפו באש המתפשטת. לאחר כ-10 דקות עזבו את המקום ונמלטו.

6. כתוצאה מהאש שהוצתה, נגרם נזק למכון; יחידת מיזוג אוויר ומיטת עיסוי נשרפו, קירות המכון התכסו בפח וציוד רב ניזוק. הנזק שנגרם הוערך בסך של 35,000 ₪. לכיבוי השריפה הוזעקו צוותים של לוחמי האש אשר פעלו עד שהצליחו לכבותה.

7. ביום 28/10/2019 נעצר הנאשם בחשד לביצוע ההצתה, וביום 7/11/2019 הוגש כנגדו כתב האישום. גם חברו, דניאל בניאגויב, נעצר והוגש כנגדו כתב אישום נפרד בתיק (ת.פ 15328-11-19).

לאחר מספר ישיבות מקדמיות, השיב הנאשם לכתב האישום והודה במעשים ובעבירות שיוחסו לו. ביום 16/2/2020, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448א לחוק העונשין, ביחד עם סעיף 29 לחוק.

התסקיר

8. בהסכמת הצדדים התבקש תסקיר של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם, כבן 30, עלה לישראל בהיותו בן 5. הנאשם למד במסגרות חינוך שונות עד גיל 15 ונשר מבית הספר כדי לסייע בפרנסת משפחתו. בהמשך השלים, במסגרת קידום הנוער, 12 שנות לימודים, התגייס לצה"ל ושירת כלוחם ביחידה קרבית. לגרסתו של הנאשם, בעקבות פציעה במהלך השירות וחשיפה לאירועים קשים החל לסבול מתסמינים פוסט טראומטיים. הנאשם טופל על ידי גורמי מקצוע במהלך השירות, ולאחר שחרור פנה למשרד הביטחון להכרה במצבו הרפואי הנובע מהשירות.

9. עוד מתברר כי הנאשם עבד בעבודות שונות, התחתן ונולדה לו ילדה. כעבור 5 שנים התגרש, וכיום הוא נשוי לבת זוגו, ויטה עמה נישא בגאורגיה. לנאשם אין כל עבר פלילי וזה מפגשו הראשון עם העולם העברייני.

10. קצינת המבחן התרשמה כי הרקע לביצוע המעשים מושא כתב האישום נעוץ בנטייתו של הנאשם לפעול באופן אימפולסיבי. קצינת המבחן ציינה כי יתכן וחוסר יכולתו לשלוט בכעסו קשור גם לאירועים הטראומטיים שחווה בשירותו הצבאי, לקשיים הכלכליים המלווים אותו שנים בבית והרצון להגן על אשתו.

קצינת המבחן ציינה את הנתונים השונים והפרמטרים המעידים על מסוכנותו להישנות מעשי העבירה מחד גיסא, ואת הנתונים המעידים על הבנתו את המעשה ונכונותו לקבל טיפול המפחיתים את החשש להישנות מאידך גיסא. בסופו של התסקיר ציינה כי "נוכח חומרת העבירה והנזקים הרבים שגרם במעשיו למתלונן, אנו סבורים כי במקרה זה יש צורך להטיל עליו ענישה מוחשית חד משמעית, אשר תמחיש עבורו את הפסול שבמעשיו".

טיעוני המאשימה

11. בא כוח המאשימה הדגיש בטיעוניו לעונש את חומרת עבירת ההצתה. חומרה זו נעוצה בחשש שמא האש שהוצתה תתפשט ותגרום לנזקי רכוש ולנזקים בגוף. עבירת ההצתה עלולה להביא לפגיעה בחיי אדם, בשלום הציבור, ובתחושת הביטחון. בא כוח המאשימה הדגיש כי בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה, יש להביא בחשבון את הנזק שנגרם והנזק שהיה צפוי, ואת נסיבות העבירה עצמן.

12. המאשימה מבקשת לקבוע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה נע בין 30 חודשי מאסר בפועל, לבין 54 חודשי מאסר בפועל. המאשימה סבורה כי במקרה הנוכחי, נוכח העדר עבר פלילי, הודאת הנאשם וקבלת האחריות על ידו, יש להטיל עליו עונש מאסר בפועל ברף הנמוך של המתחם, בליווי מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

13. בא כוח המאשימה ציין כי שותפו של הנאשם, דניאל, הועמד לדין בהליך נפרד וכי ביום 28/6/2020 נגזר דינו ל-8 חודשי מאסר בפועל. לדבריו בית המשפט בעניינו של דניאל סבר כי מתחם העונש ההולם הוא בין 24 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר, אולם החליט לסטות לקולא בשל נסיבותיו האישיות המיוחדות של דניאל. הואיל ומדובר בנסיבות אישיות מיוחדות, כך נטען, אין ללמוד מכך לעניין ענישתו של הנאשם.

14. בא כוח הנאשם ביקש בתחילת טיעוניו לעונש לבקש משירות המבחן תסקיר משלים שיבחן חלופות שונות לעונש המאסר. בקשתו זו נדחתה.

בא כוח הנאשם הדגיש כי הנאשם הודה במעשיו, מבין את חומרתם ומודע לקשיים מהם הוא סובל. לדבריו הנאשם רוצה להשתלב בהליך טיפולי בתחום השליטה בכעסים, ועל כן סבור כי ניתן להסתפק בענישה מקלה, תוך הפנייתו להליך שיקומי. עוד טען, כי המבצע העיקרי היה דניאל, אשר הצית את המגבת והניחה על אדן חלון המכון, ועל כן יש להקל על הנאשם ולהימנע מהטלת עונש העולה על זה שהוטל על דניאל.

15. הסנגור הפנה את תשומת הלב כי המתלונן, בעל המכון, הפעיל במקום עסק אסור של מקום לזנות. מאחר ולא מדובר בהצתה של מקום לפעילות חוקית, הרי שאין לתת משקל לנזק שנגרם למקום. במיוחד הדגיש כי המתלונן עצמו לא שהה במקום אלא היה אותה עת מחוץ לישראל, ולכן לא היה חשש כי יפגע בגופו. עוד טען כי לא מדובר בתכנון מקצועי, אלא בהחלטה רגעית שלו ושל שותפו.

16. הנאשם עצמו הביע חרטה על מעשיו וציין כי הוא מקבל על עצמו את כל האחריות למעשה. בדבריו אמר: "אני מתחרט על הכל ואני זקוק ונחוץ לטיפול בשליטה בכעסים. אני רוצה להשתקם ולהתחיל חיים נורמטיביים כמו כל אזרח".

הנאשם הוסיף וציין כי בעקבות החוויות בצבא, הוא נזקק לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי, וכי הוא ממתין להכרעה בדבר תביעתו להכרה בנכות נפשית שנגרמה לו עקב השירות.

17. יצוין כי לבקשת הנאשם ובא כוחו ניתנה להם אפשרות להמציא לבית המשפט מסמכים רפואיים על מצבו הנפשי. למרות ארכה שהתבקשה וניתנה, לא הוגשו המסמכים עד היום.

הכרעה

18. ענישתו של כל נאשם, היא מהקשים בתפקידיו של שופט ומחייבת שקילת שיקולים רבים ומגוונים ועריכת איזון ביניהם. היטיב להסביר זאת כב' השופט א' ברק בע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979), באמרו:

המשפט הפלילי מגדיר התנהגות אסורה וקובע את הסנקציה שבצדה. מטרתה של הסנקציה היא להבטיח את קיומה של הנורמה, ולהביא לידי כך שההתנהגות אשר אותה מבקשים למנוע אכן תימנע. בדרך כלל קובע המחוקק סנקציה מקסימלית, ומעניק שיקול דעת לשופט לקבוע את הסנקציה הספציפית אשר הנאשם האינדיבידואלי צריך לשאת בה. הפעלתו של שיקול דעת זה הוא אחד מתפקידיו האחרניים והקשים ביותר של השופט. הפעלתו של שיקול הדעת מכוונת תמיד לענין אינדיבידואלי - ובכך, בין השאר, נבדל השופט מהמחוקק - אך השיקולים אותם רשאי וחייב השופט לשקול הם רבים ומגוונים, והם כוללים בחובם הן שיקולים כלליים והן שיקולים שהם אינדיבידואליים לנאשם העומד לדין. מקובל לציין, בין מכלול השיקולים שיש לקחתם בחשבון, את שיקולי ההרתעה הכללית וההרתעה האינדיבידואלית, את שיקולי המניעה והתגמול, ואת השיקול השיקומי. כל אחד מאלה הוא שיקול לגיטימי. אלה שיקולים העומדים ביסוד מעשה החקיקה הקובע את העבירה והעונש שבצדה, ועל כן זה אף שיקול העומד ביסוד מעשה הענישה הבא להוציא את דבר החקיקה מהכוח אל הפועל. ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על רקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט.

כדי להקל במעט על מלאכתו של השופט ולסייע בהבניית שיקול הדעת בענישה, נחקק בשנת 2012 תיקון מס' 113 לחוק העונשין. תכלית התיקון הייתה להתוות בפני השופט את מסלול הענישה, לכוון אותו לשיקולים הרלוונטיים, לסייע בקביעת משקלו של כל שיקול, לסייע בעריכת האיזון בין השיקולים, בצמצום פערי הענישה ולקדם שוויון בענישה (ראו ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5/6/2013); ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (4/12/2013); ע"פ 5725/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4/8/2016); ואקי ו-י' רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 467-468 (תשע"ד)).

19. הליך גזירת הדין לאור תיקון 113 מורכב ממספר שלבים אותם על בית המשפט לעבור עד ההכרעה בעונשו של הנאשם; תחילה בוחן בית המשפט האם בפניו אירוע אחד או מספר אירועים במובן סעיף 40'ג' לחוק העונשין; לאחר מכן על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל אירוע בו הורשע הנאשם. מתחם זה יקבע על פי "עיקרון ההלימה", דהיינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40'ב' לחוק העונשין). במסגרת זו יתחשב בית המשפט בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - כדוגמת הנזק שנגרם ושהיה יכול להיגרם כתוצאה מהעבירה, במידת התכנון שקדמה למעשה, במידת הפסול שבמעשה ושאר השיקולים כמפורט בסעיף 40'ט' לחוק. משקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם, עליו לבחון האם ישנן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המצדיקות סטייה מהמתחם, בין סטייה לקולה מטעמי שיקום (סעיף 40'ד' לחוק) ובין סטייה לחומרה מטעמי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40'ה' לחוק); אם מצא בית המשפט כי אין מקום לסטות מהמתחם, יקבע את העונש בתוך המתחם. לשם כך יתחשב בשיקולי הרתעה (סעיפים 140'ו' ו-40'ז' לחוק) ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון הנזק שנגרם לנאשם ולמשפחתו כתוצאה מן ההרשעה, עברו הפלילי של הנאשם או העדרו, נסיבות חייו של הנאשם, נטילת אחריות על ידו וכדומה (סעיף 40'יא' לחוק).

20. קביעת העונש ההולם, המתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, הביאה את בתי המשפט למנעד רחב מאוד של מתחמי ענישה בעבירות שונות. הדבר עולה גם מגזרי הדין אליהם הפנו הצדדים בתיק זה. עריכת השוואה בין גזרי הדין השונים מלמדת כי השוני נעוץ בנסיבות השונות של העבירות, בנסיבותיהם השונות של הנאשמים, בהיקף התכנון, במספר המעורבים, בטיעוני הצדדים בכל תיק ובגישות שונות של בתי המשפט.

21. כך גם בעבירת ההצתה ניתן למצוא מנעד רחב של ענישה, כל מקרה על פי נסיבותיו. עם זאת, בתי המשפט שבו והדגישו אין ספור פעמים את החומרה הרבה בעבירת ההצתה, חומרה הנובעת מהסיכון הגלום במעשה, מהשלכותיו על רכוש ונפש ומהעובדה כי לא ניתן לשלוט על תוצאות המעשה (ראו למשל ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (15/10/2013); ע"פ 2745/18 אבו שארב נ' מדינת ישראל (8/8/2018); ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8/11/2012)). בע"פ 728/13 עווידה נ. מדינת ישראל (20/11/2013) נאמר (פסקה 7):

אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישרנה. נוכח הסכנה לגוף ולרכוש הגלומה בעבירת ההצתה, הפסיקה רואה בחומרה עבירה זו, אשר המחוקק קבע לצידה עונש חמור של עד 15 שנות מאסר, ובתי המשפט חזרו והדגישו כי עבירת ההצתה מחייבת בדרך כלל להשית מאסר בפועל של ממש.

22. קיומו של מנעד רחב בענישה נובע מהשינויים הרבים בין נסיבות כל מקרה ומקרה. כאשר בוחן בית המשפט את הנסיבות של המעשה, הוא מתבונן על הרקע לביצוע המעשה, בוחן האם ההצתה היא פרי של תכנון מוקדם, האם הצטייד המבצע בצידוד מתאים, בוחן את מיקום המעשה, כגון האם הוצת רכוש המצוי בקרב אוכלוסייה ומסכן אותה או שהרכוש שהוצת היה מרוחק, בוחן האם היה קיים חשש לפגיעה בנפש, חשש שיכול להצביע על רמת מסוכנותו של המבצע, וכדומה (ראו ע"פ 4036/13 אמארה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5/10/2014); ע"פ 2745/18 הנ"ל פסקה 17; ע"פ 907/14 רחמים נ' מדינת ישראל (18/11/2014); ע"פ 9226/12 גוזלנד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8/10/2013); ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל (1/12/2013)).

23. במקרה הנוכחי, לאור נסיבות ביצוע העבירה, התכנון המוקדם, ההתארגנות המשותפת של הנאשם וחברו, הרצון לגרום נזק ולפגוע בעסקו של המתלונן, העובדה כי ההצעה בוצעה באזור של בתי מגורים, ההמתנה של הנאשם וחברו במקום עד שווידאו כי האש מתפשטת והנזק שנגרם, מחייבים קביעת מתחם ענישה הולם. מתוך התבוננות בהלכה הנוהגת ובנסיבות המקרה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם הוא מאסר בפועל בין 24 חודשי מאסר ל-50 חודשי מאסר וענישה נלווית (ראו גם גזר דיני בת"פ 13908-07-19 מדינת ישראל נ' ח'טיב, פסקה 28 (18/2/2020)).

24. לאור עמדת המאשימה, ובשל נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר קצינת המבחן, לרבות מצבו הנפשי, קבלת האחריות מצדו ורצונו להשתקם, נראה לי נכון לקבוע עונש ברף התחתון של המתחם.

25. בטרם סיום ראוי להתייחס גם לעונש שנקבע לשותפו של הנאשם דניאל. כאמור, בית המשפט שדן בעניינו של דניאל, קבע בגזר דינו מתחם עונש הולם דומה לאמור לעיל וציין כי המתחם ההולם הוא בין 24 חודשי מאסר בפועל ל-48 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, החליט כי בשל נסיבותיו האישיות של דניאל המלמדות כי דניאל הוא אדם מוכה גורל, ששכל את בנו בפיגוע וסובל בבריאותו, יש מקום לחרוג מהמתחם, ועל כן גזר לו עונש מאסר בפועל החופף את תקופת מעצרו, כלומר כ-8 חודשים. יצוין כי המאשימה הודיעה כי היא שוקלת ערעור על קולת העונש בעניינו של דניאל.

26. גזר דין זה בעניינו של דניאל אינו מחייב ענישה זהה גם לנאשם. כידוע גזירת דינו של נאשם היא עניין אינדיבידואלי וקשה לערוך השוואה בין נאשמים שונים (ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350 (2000); ע"פ 356/10 פלוני נ' מדינת ישראל (29/4/2010)). עם זאת, בית המשפט מונחה גם על פי עיקרון אחידות הענישה, שחשיבותו היא בין היתר בשמירה על אמון הציבור בהליך הפלילי ובמערכת המשפט. כך בע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל (1/4/2007), נאמר:

עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחידות הענישה, הוא כלל יסוד בתורת הענישה. הוא מורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבות אישיות של נאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. עם זאת, עקרון אחידות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול עונשי העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו. הוא עקרון שיש לשקלו "בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה, אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור, המשולבים זה בזה" (ע"פ 10370/02 סוויסה נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(2) 2168 פסקה 4); ראו גם רע"פ 2714/00 אלחממדה נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(2) 1144; דנ"פ 1109/02 שושני נ' מדינת ישראל). עקרון אחידות הענישה הוא כלל חשוב הבא למנוע קיום הפלייה בין שווים או דומים, למען עשיית צדק עם נאשמים, ולצורך שמירת אימון הציבור בהליך הפלילי. עם זאת, עקרון זה נושא עמו משקל יחסי ביחס ליתר שיקולי הענישה, ואם קיימים שיקולים כבדי משקל המצדיקים סטייה ממנו מטעמים של צדק ואינטרס ציבורי כי אז על בית המשפט לחרוג ממנו ולהעדיף שיקולי ענישה אחרים.

עם זאת, השאיפה לאחידות הענישה, בשים לב לעקרון של גזירת הדין האינדיבידואלי, אינה אלא שאיפה ואינה מחייבת התאמה מלאה בעונשים והתעלמות מהנסיבות האישיות של כל נאשם (ראם גם ע"פ 10998/08 גלאיטה

נ' מדינת ישראל (8/11/2009).

27. ברור כי מקום שבו שותפים שיצעו יחדיו מעשה עבירה אחד, ישאף בית המשפט לענישה אחידה, אולם יסטה מכך אם ימצא כי נסיבותיו האישיות של הנאשם שבפניו שונות מנסיבותיו של הנאשם האחר. כמו כן, חשוב שבית המשפט הדן בעניינו של מבצע אחד, ימנע מלכפוף עצמו להכרעה בעניינו של מבצע אחר ויתעלם מהעונש ההולם ומהנסיבות של הנאשם שבפניו.

28. במקרה הנוכחי בשני המקרים נקבע מתחם עונש הולם זהה, חומרת העבירה ונסיבותיו מצדיקים מתחם עונש הולם שניע בין 24 חודשי מאסר ל-50 חודשים. נסיבותיו האישיות של דניאל הביאו את בית המשפט לסטות ממתחם זה לקולא. נסיבותיו של הנאשם שבפניו אינן מצדיקות סטייה מהמתחם ודי בכך שיקבע עונש בחלק התחתון של המתחם.

29. המאשימה ביקשה גם להשית על הנאשם חובת לשלם למתלון פיצוי בשל נזק הרכוש שנגרם לו אולם איני סבור כי יש להיעתר לבקשה זו במקרה הנוכחי. המאשימה לא הציגה ראיות על היקף הנזק שנגרם. המתלון עצמו לא מסר כל גרסה לחית המשפט בעניין הנזק. זאת ועד, מתסקיר קצין המבחן ומטיעוני הנאשם בפני ברור כי לנאשם אין יכולת כלכלית לשלם את הפיצוי שיושת עליו ומשעות הטלת חובת פיצוי היא פגיעה באפשרות שיקומו של הנאשם לאחר שיסיים לרצות את עונשו. ככל שהמתלון ירצה בכך הוא יוכל לתבוע פיצוי בהליך אזרחי.

סוף דבר

30. לאור כל האמר, ובשים לב לשיקולים השונים שפורטו, אני מטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

(א) מאסר בפועל של 24 חודשים. מעונש המאסר יופחתו ימי מעצרו של הנאשם החל מיום 28/10/2019 ועד 18/3/2020.

(ב) מאסר מותנה של 12 חודשים אשר יופעל אם הנאשם יעבור בתוך 3 שנים משחרורו על העבירה בה הורשע.

(ג) הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר ביום 9/8/2020 בבית המעצר קישון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אב תש"פ, 28 יולי 2020, בהעדר הצדדים.